

Strona pozwana: Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano

Pytanie prejudycjalne

Czy wspólnotowe zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, w związku z zasadami swobody przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, które zostały ustanowione w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a także zasady, które z niego się wywodzą, takie jak równe traktowanie, niedyskryminacja, wzajemne uznawanie, proporcjonalność i przejrzystość, wskazane w dyrektywie nr 2014/24/UE⁽¹⁾, stoją na przeszkodzie uregulowaniom prawa krajowego, takim jak uregulowania włoskie wywodzące się z postanowień art. 95 ust. 10 w związku z art. 83 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 50/2016, zgodnie z którymi brak oddzielnego wskazania kosztów robocizny w ofertach gospodarczych w procedurze udzielenia zamówienia publicznego powoduje w każdym wypadku wykluczenie spółki będącej oferentem bez możliwości uzupełnienia oferty, także w sytuacji gdy obowiązek oddzielnego wskazania nie został przewidziany w załączonym formularzu służącym do składania ofert, a także niezależnie od okoliczności, że z materialnoprawnego punktu widzenia oferta w rzeczywistości spełnia wymogi w zakresie minimalnych kosztów robocizny, zgodnie zresztą z oświadczeniem złożonym w tym względzie przez oferenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 11 maja 2018 r. – postępowanie karne przeciwko Emiłowi Milewowi

(Sprawa C-310/18)

(2018/C 268/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strona w postępowaniu głównym

Emił Milew

Pytania prejudycjalne

1) Czy krajowe orzecznictwo, w którym określono jako warunek przedłużenia środka zapobiegawczego w postaci „tymczasowego aresztowania” (cztery miesiące po aresztowaniu oskarżonego) istnienie „uzasadnionego przypuszczenia” rozumianego jako ustalenie wyłącznie „na pierwszy rzut oka” możliwości popełnienia czynu przez oskarżonego, jest zgodne z art. 3, art. 4 ust. 1 zdanie drugie, art. 10, motywem 16 zdanie czwarte i piąte, motywem 48 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/343⁽¹⁾ [z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym] oraz z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Odpowiednio, czy zgodne ze wspomnianymi powyżej przepisami jest krajowe orzecznictwo, w którym rozumie się „uzasadnione przypuszczenie” jako istnienie wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił czyn?

2) Czy krajowe orzecznictwo, w którym zobowiązano sąd orzekający w przedmiocie wniosku o zmianę już przyjętego środka zapobiegawczego w postaci „tymczasowego aresztowania”, aby uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w ten sposób, by nie przeciwstawić obciążających i uniewinniających dowodów, nawet jeśli obrona przedstawiła argumenty w tym względzie – a jedyną podstawą tego ograniczenia stanowi konieczność zachowania przez sąd bezstronności, na wypadek gdyby sprawę tę przydzielono mu do rozpatrzenia co do istoty – jest zgodne z art. 4 ust. 1 zdanie drugie, art. 10, motywem 16 zdanie czwarte i piąte, motywem 48 dyrektywy 2016/343 oraz z art. 47 karty?

Odpowiednio, czy zgodne ze wspomnianymi powyżej przepisami jest krajowe orzecznictwo, na mocy którego sąd przeprowadza bardziej szczegółowe i konkretne omówienie dowodów i udziela jasnej odpowiedzi na argumenty obrony, niezależnie od ryzyka, że gdyby przydzielono mu tę sprawę do rozpatrzenia co do istoty, będzie to skutkowało niemożnością rozpoznania przezeń i wydania końcowego orzeczenia w przedmiocie winy – co skutkowałoby koniecznością rozpatrzenia sprawy co do istoty przez innego sędziego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja)
w dniu 9 maja 2018 – Dacom Limited / IPM Informed Portfolio Management AB**

(Sprawa C-313/18)

(2018/C 268/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: Dacom Limited

Druga strona postępowania: IPM Informed Portfolio Management AB

Pytania prejudycjalne

- 1.1 Przy pomocy jakich kryteriów należy rozstrzygać, czy dany materiał stanowi przygotowawczy materiał projektowy w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych⁽¹⁾? Czy dokumenty, które określają wymagania co do funkcji, które mają być wykonywane przez program komputerowy, oraz wyniku, jaki program komputerowy musi osiągać, na przykład szczegółowe opisy zasad inwestowania lub modeli ryzyka do celów zarządzania aktywami, w tym wzory matematyczne, które mają zostać zastosowane w programie komputerowym, stanowią taki przygotowawczy materiał projektowy?
- 1.2 Czy materiał, który ma stanowić przygotowawczy materiał projektowy w rozumieniu dyrektywy, musi być na tyle kompletny i szczegółowy, aby w praktyce nie wymagał od osoby, która rzeczywiście pisze kod programu komputerowego, dokonywania żadnych niezależnych wyborów?
- 1.3 Czy prawo wyłączne do przygotowawczego materiału projektowego w rozumieniu dyrektywy oznacza, że program komputerowy, który korzysta na późniejszym etapie z przygotowawczego materiału projektowego, należy postrzegać jako adaptację przygotowawczego materiału projektowego, a tym samym utwór zależny w rozumieniu prawa autorskiego (art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/24/WE), czy też że przygotowawczy materiał projektowy i oprogramowanie należy uznać za różne formy wyrażenia tego samego utworu lub też że stanowią one dwa niezależne utwory?
- 2.1 Czy doradca, który jest zatrudniony przez inną spółkę, ale pracuje przez kilka lat dla tego samego klienta i w ramach wykonywania obowiązków służbowych lub w wykonywaniu poleceń klienta stworzył program komputerowy, może zostać uznany za pracownika [spółki będącej klientem] w rozumieniu art. 2 ust. 3 dyrektywy 2009/24/WE?